

sentant, landsretssagfører *Hermod Lannung*, gav på regeringens vegne og under forbehold af parlamentarisk godkendelse tilsagn om et dansk bidrag på 350.000 d. kr.

Ungarn-spørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 85).

Som det sidste punkt på sin dagsorden behandlede det særlige politiske udvalg den 18. december Ungarn-spørgsmålet. Forud var gået en række underhåndsforhandlinger om denne sag, der siden opstodden mod det kommunistiske regime i 1956 har stået på FN's dagsorden.

Til 17. samling havde den særlige repræsentant vedrørende Ungarn-spørgsmålet (Sir Leslie Munro) udarbejdet sin fjerde beretning, der var ret kortfattet, og hvis hovedindhold var, at den ungarske regering, til trods for at den havde indledt en lempeligere kurs for at vinde befolkningen, endnu ikke havde efterkommet FN's henstillinger og bl. a. ikke givet almindelig amnesti for sine fængslede politiske modstandere. Sir Leslie Munro udtalte sig i overensstemmelse hermed i udvalget.

Resolution.

Den amerikanske delegation fremsatte et resolutionsforslag, hvis indhold må ses på baggrund af de stedfundne underhåndsforhandlinger. Forslaget gik ud på, at plenarforsamlingen, som med bekymring havde bemærket sig, at Sovjetunionen og Ungarn ikke havde villet yde den særlige repræsentant det nødvendige samarbejde,

1) skulle opfordre generalsekretæren til at tage et sådant initiativ i Ungarn-spørgsmålet, som han anså for nyttigt;

2) var af den opfattelse, at det under de foreliggende omstændigheder ikke længere var nødvendigt at opretholde stillingen som særlig repræsentant i Ungarn-spørgsmålet. Samtidig skulle forsamlingen udtrykke sin anerkendelse af den hidtidige repræsentants bestræbelser.

Ved delafstemninger stemte østblokkens lande imod forslaget bortset fra den første del af operative paragraf 2, hvor af de nævnte lande Jugoslavien stemte for, Polen og Rumænien afstod, og de øvrige ikke deltog. Finland var blandt dem, der stemte for den første del af operative para-

graf 2, men i øvrigt afstod Finland. De øvrige nordiske lande stemte for ved delafstemningerne. Resolutionen som helhed vedtoges ved navneopråb med 43 stemmer for (deriblandt Danmark, Island, Norge og Sverige), 14 imod (østblokken med Jugoslavien og Cuba, Ghana og Guinea), medens 43 afstod, heriblandt Finland.

I plenarforsamlingens møde den 20. december vedtoges efter delafstemninger resolutionen i sin helhed med 50 stemmer for, 13 imod, medens 43 afstod. Blandt de lande, der stemte imod, var Cuba og Guinea foruden østblokkens lande med Jugoslavien. De nordiske lande stemte for med undtagelse af Finland, der afstod.

Debatten.

Debatten i udvalget åbnedes med et indlæg af den amerikanske repræsentant, som erklærede, at ingen delegation kunne ønske mere end den amerikanske, at det ungarske folk ville genvinde sin frihed. Det fra amerikansk side fremsatte resolutionsforslag var resultatet af De forenede Staters ønske om dels at opretholde de fundamentale principper om uafhængighed, selvbestemmelsesret og religionsfrihed, dels at finde et andet grundlag for spørgsmålets fortsatte behandling, idet den opgave, der var blevet tildelt Sir Leslie Munro som FN's særlige repræsentant, nu kunne overtages af generalsekretæren. Den amerikanske repræsentant understregede, at USAs fastholden af Ungarn-spørgsmålets behandling ikke var motiveret ved „den kolde krig“, men udelukkende var udtryk for ønsket om at bekæmpe FN's interesse i at opnå en konstruktiv løsning.

Fra østeuropæisk side talte, bortset fra Sovjet, kun Ungarn, som gjorde gældende, at der var tale om et internt ungarsk anliggende, som USA alene ønskede taget op for at søge den kolde krig holdt vedlige. Den ungarske repræsentant hævdede, at situationen i Ungarn siden 1956 havde udviklet sig i positiv retning. Han afsluttede sit indlæg med at erklære, at behandlingen af spørgsmålet var i strid med Ungarns suverænitæt, og at hans regering fortsat ikke kunne anerkende Sir Leslie Munros stilling.

Sovjetunionens repræsentant støttede de